

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 24 липня 1982 року

№ 88 (3128)

ПРАВОФЛАНГОВІ

Олександр ПРИЛУЦЬКИЙ—

молодий комбайнер колгоспу «Зоря комунізму» Долинського району. З початку жнив комбайном СК-6 на 118 гектарах пшеничного поля намолотив 3361 центнер зерна.

РЯДКИ З БІОГРАФІЇ:

1957 року народження, комсомолец. Керівник комсомольсько-молодіжного збирально-транспортного екіпажу. Торік намолотив понад 10 тисяч центнерів зерна і посів третє місце серед молодих комбайнерів області.

Нинішнього літа склад екіпажу не змінився — помічником Олександра працює молодий комуніст Володимир Загородній, зерно відвозить комсомолец Олександр Коваленко.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА: Твій внесок, комсомол

ХЛІБ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ

Жнивний випуск

ПРИЗ «ЗОЛОТА НИВА»

Жнива в області набирають темпів. Невтомно працюють у ці спекотні липневі дні поряд з ветеранами і комсомольці та молодь Кіровоградщини. Напередодні жнив газета опублікувала умілих індивідуального соціалістичного змагання жаткарів, комбайнерів і водіїв автомашин за право володіти призом «Молодого комуніста». З цього номера ми інформуватимемо читачів про хід змагання.

ПЕТРОВЕ

Неодноразовий переможець індивідуального змагання комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів А. А. Трюхан з радгоспу «П'ятихатський» нинішнього року живе на «Колосі» з молодим помічником комсомольцем Анастасієм Бойком. З початку жнив комсомольсько-молодіжний екіпаж ви-

дав з бункера комбайна 3155 центнерів хліба. Його найкращий ужимок — учорашній: на 19,5 гектара пшеничного лану хлібороби намолотили 646 центнерів зерна.

ЗНАМ'ЯНКА

Високих результатів на перевезенні хліба добиваються щодня батько і син Феденки з колгоспу «Маяк». Володимир Олександрович з початку жнив з поля на тік доставив 258 тонн зерна. Не відстає від батька син Олександр. Він возить хліб до елеватора на відстань понад 10 кілометрів. Його результат — автомобілем ГАЗ-53 комсомолец перевіз 194 тонни хліба.

СІМЕЙНИЙ ЕКІПАЖ

Від батькового порога

До скирти, котру щойно почали класти, підійшов трактор з причепом ПТС-40, вантажений соломою.

— Від батькового комбайна? — спитали трактористи.

— Від батькового, — відповів Володимир Постика.

А на тік заходила автомашини з пшеницею.

— Від батькового комбайна? — гукнули жінки.

— Від батькового, — відповів Ярослав Постика.

— А як там Василь?

— Живує Валки правда, важкі та нічого, відсузі батьком управляються.

Ярослав Постика — наймолодший у сімейному екіпажі Постик, комсомолец. Старший брат Василь працює шофером у Знамянці, а на час жнив узяв відпустку і став помічником у батька — комбайнера колгоспу «Дружба» Володимира Мусійовича Постика.

Почали з обмолоту ватків гороху, як кажуть, для розминки, хоч яка там розминка кили його прибав дош розкуйовдили вітри. Та не звикати сільським механізаторам до трудніших.

А потім перейшли на пшеничний лан. Сімейний екіпаж на сьогодні обмолотив ранні зернові з 95 гектарів, на тік доставлено 2870 центнерів зерна нового врожаю.

З кожним днем працювати стає легше: грунт підсох, погода не підводить, — розповідає старший диспетчер колгоспу Борис Шеремет. — і темпи збирання хліба зростають. Ось і очора Постики підібрали великі на площі 7,5 гектара і намолотили 227 центнерів збіжжя. З кожним днем їхній особистий рахунок зростає.

А. КУМАНСЬКИЙ.
Знамянський район.

ЛІДЕР

ПРАПОРЦІ НА АГРЕГАТАХ

Успішний старт на жнивному полі взяв механізатор колгоспу «Перемога». Воли покляли у валки врожай зернових майже на тисячі гектарів, що становить понад 70 процентів завдання. Почався обмолот з першого ж дня лідерство у змаганні захопив наймолод-

ший комбайнер господарства комсомолец Анатолій Трифонов. На бункері його «Колоса» появилася перша зірка.

Другі жнива водить Анатолій свого комбайна ланки. І хоча досвіду у нього ще не так багато, зате бажаю працювати. По 28—30 гектарів щодня кладуть у валки жатками ЖРС-4.2 молоді механізатори Микола Пащенко та Володимир Кузьмінський. На їхніх агрегатах — прапорці.

І. КОТОВСЬКИЙ.
Вільшанський район.

ЗМАГАННЯ

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ ІЗ ВЕТЕРАНАМИ

Самовіддано трудяться на збиранні ранніх зернових хлібороби радгоспу «Маріампільський» Петрівського району. Прагнучи внести свій вклад у реалізацію Продовольчої програми, вони вирішили зібрати хліб за десять робочих днів. На всіх відповідальних ділянках жнива працюють комсомольці.

Лідрує нині у змаганні екіпаж досвідченого комбайнера Ф. А. Глінікіна, помічником у якого комсомолец Микола Галкін. Цей екіпаж, ставши на ударну вахту, вже зібрав пшеницю з площі 109 гектарів і намолотив 4200 центнерів зерна. Щодоби Ф. Глінікін та М. Галкін з бункера свого «Колоса» видіють 700—800 центнерів збіжжя, а недавно за світловий день намолотили 1028 центнерів зерна. Безперервну роботу комбайна забезпечили водії автомашин ГАЗ-53 В. М. Сухина та комсомолец Володимир Абоїмов.

Одностайно широко вітали екіпаж із грудочкою перемоги. Йому вручено перехідний червоний прапор Петрівського райкому Компартії України.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

Сьогодні попереду

Серед молодих комбайнерів, що водять СК-6

Олександр ПРИЛУЦЬКИЙ з колгоспу «Зоря комунізму» Долинського району — скосив пшеницю на 118 гектарах, намолотив 3361 центнер зерна.

Микола МАЛІЦЯ з колгоспу імені Карла Маркса Петрівського району — на 114 гектарах пшеничного поля зібрав 2699 центнерів хліба.

Валентин ЧОРНОПОЛЬСЬКИЙ з радгоспу «Петрівський» Петрівського району — на 93-гектарному полі зібрав 2410 центнерів зерна СК-5

Микола КРАВЧИН з радгоспу «Устимівський» Устимівського району — з 86 гектарів зібрав 2048 центнерів зерна.

Василь БУЛАВКА з колгоспу «Росія» Петрівського району скосив 77 гектарів пшениці, намолотив 1887 центнерів збіжжя.

Серед молодих жаткарів

Іван НАСТАСІЄНКО з колгоспу імені Фрунзе Ульянівського району — жаткою ЖРС-4.9 скосив 305 гектарів зернових.

ПРИКЛАД

ВІДПОВІДАЛЬНЕ ДОРУЧЕННЯ

У Миколі Ніколаєнка, секретаря комсомольської організації колгоспу імені Крупської, дні зараз нагруджені й надивовижку короткі: ніяк усього не встигнеш. Бо настали жнива — відповідальна пора для кожного трудівника колгоспу.

Чотири комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажі вийшли на жнивне поле. Першість у змаганні захопив екіпаж, очолюваний Анатолієм Биндичем. Незважаючи на складні погодні умови, за п'ять робочих днів «Півня» він поклав у валки горох на 100 гектарах. Чимало молодих шоферів, трактористів працюватимуть на перевезенні зерна, солом.

Механік Микола Озерний очолює партійну групу а-

тогаража. Це відповідальне партійне доручення молодий комуніст виконує з честю. По-ударному працюють водії автомашин на всіх ділянках колгоспного виробництва.

П'ять років тому прийшов Анатолій Чернявський у тракторну бригаду господарства, сьогодні він уже вмілий, досвідчений механізатор. По праці й шана — став комуністом, депутатом сільської Ради. Нині агітатор серед жнив-варів. У своїх бесідах Анатолій патетично роз'яснює рішення травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, Продовольчу програму.

Трактористка Галина Бугаєнко провадить масово-політичну роботу серед механізаторів третьої тракторної бригади. Агітатор — не її перше партійне доручення, і виконує його молоді комуністки добросовісно.

Л. КРАВЕЦЬ.

Колгосп імені Крупської Кіровоградського району.

Поповнення

Приступаючи до цього-річного жнивництва, хлібороби колгоспу імені Куйбішева Устимівського району приймали в свої ряди й молоде покоління. Після закінчення 10 класів Володимир Корниченко, Вадим Колісниченко, Олександр Лещенко і Володимир Соловєєв виявили бажання працювати в рідному господарстві.

На святі стиглого колоса відбулося посвячення юнаків у хлібороби. Ветерани-комбайнери поклали їм стрічки з написом «Посвячений у хлібороби». Представники районного комсомолу і громадськості поздоровили їх і побажали їм щасливої життєвої загибки.

Всі вони нині працюють помічниками комбайнерів.

Фото М. САВЕНКА.

с.мт Устимівка.

Науково-практична конференція

21 липня в Будинку політосвіти відбулася обласна науково-практична конференція організаторів комсомольського політнавчання і пропагандистів. Тема конференції — «Комсомольському політнавчання — високу якість і результативність». У її роботі взяв

участь І. П. Оліфіренко — завідувач відділом пропаганди і агітації обкому партії. З доповіддю «Діяльність комсомольських організацій області по виконанню постанов бюро ЦК ВЛКСМ «Про дальшє вдосконалення марксистсько-ленінської

освіти працюючої молоді у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС», рішень XIX з'їзду ВЛКСМ і XXIV з'їзду ЛКСМ України» виступив другий секретар обкому комсомолу В. Іванов. (Нотатки з науково-практичної конференції читайте в наступному номері).

БЕЗ НИХ НЕ ОБІЙТИСЯ

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ТОРГІВЛІ

Немає такого дня, щоб кожен із нас не звертався до послуг тих, хто стоїть за прилавком магазину, обслуговує нас у їдальнях, кафе, буфетах, ресторанах. Колективні торговельно-сервісні підприємства мережі, підприємства громадського харчування полегшують турботи радянських людей, допомагають їм скоротити час.

Значними показниками в роботі, високою культурою обслуговування зустрічають своє професійне свято молоді працівники торгівлі і громадського харчування нашої області.

Понад шість тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини — працівники прилавка, кожний четвертий із них — член комсомольсько-молодіжного колективу, яких в області майже двісті, 20 процентів із них носять почесне звання «Колективіст комуністичної праці».

Кращими у нас по праву вважають комсомольсько-молодіжні колективи секції «Галантерея жіноча» універсального торговельного об'єднання «Кіровоград» (групокомсорт Н. Вітер), магазинів №№ 10, 11 Кіровоградського міськпромторгу (групокомсорт І. Тищенко і Т. Медведєва), відділу «Трикотаж» світловодського універмагу «Комсомолец» (групокомсорт Н. Вишнівка), магазину № 9 Бобринецького районного споживтовариства (групокомсорт М. Лібенштейн) та інші.

КМК, що працюють у торговельній мережі області, є ініціаторами багатьох цікавих починів.

Так, колективні магазини

«Оксана» і «Салон побутової техніки» вже 11 років як зараховали до свого складу героїв-молодогвардійців Олега Кошового і Любов Шевцову, а зароблені за почесних членів колективу гроші перераховують до Фонду миру. На сьогодні внесено понад 33 тисячі карбованців.

Цей почин підтримали чимало інших молодіжних колективів торгівлі області. Комсомольці зараховують до свого складу членів підпільної організації «Спартак».

У ряді комсомольських організацій торгівлі діють загони турботи й уваги по шесту над ветеранами війни, партії, комсомолу. Майже сотню ветеранів обслуговують комсомольці тільки універсального торговельного об'єднання «Кіровоград».

З метою економії часу покупок у підприємствах торгівлі і громадського харчування впроваджують додаткові послуги.

Відомі в області імена кращих мелодичних продавців — делегата XIX з'їзду ВЛКСМ Таті Маслової з Кіровограда, делегата XXIV з'їзду ЛКСМУ Віри Ратушник з Гайворона і Світлани Грузденко з Кіровограда, Олени Чебишевої з Олександрії і Галі Винник з Олександрівки — переможців обласного конкурсу продавців кооперативної торгівлі та багатьох інших, які своєю сумлінною працею вносять конкретний вклад у культуру обслуговування населення.

Г. УРСУЛ

У ЛІТНЬОМУ ТАБОРІ ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

Сонце стояло ще високо, і чердак верталась до ферми позаними.

— Наталко, а йди ти щось зроби, — кричав не-зпоблиз до літнього та-

бору. — Така вже люта, що хай їй.

— А вона і є люта, сама назвала. — Дівчина пролізла між зоринами, бо у воротах уже штовхалися корози.

— Оце і є вона, Наталка Зінченко, найкраща молодша донька району, — познайомив нас із дівчиною завогв райкому комсомолу Сергій Попко. — За першу ку від кожної з 22 своїх ко-

рів надовла по 2314 кілограмів молока. — І до Наталі: — Ну, розкажи, не соромся, — як це ти зуміла з першої спроби обігнати всіх своїх ровесниць у колгоспі, та й у районі.

— Можна було б і більше надіти, — накула самі очі, і не вірити не можна. — Аби ж узимку норми були покращені, аби їх вчасно призначили.

Коли їй торік дали групу нетелей (сама захопила — тільки нетелей), доглядали їх Наталка вже ніхто не вчив — змалечку допомагала матері, Марії Захарівні.

Старші доньки хоч і заздрять по-доброму комсомолці, але позаякують її за працю, за те, що прийшла на ферму за власним бажанням, можна сказати — за покликом серця.

А ще мріє Наталка про те, щоб був на їхній фермі комсомольсько-молодіжний колектив. Перший крок уже зроблено: разом з нею на фермі сьогодні працюють учорашні випускники місцевої школи Валє Бандура, Світлана Губенко, Наталка Сварко.

З. БОНДАР, В. ГРИБ (фото).

На знімках: угорі — молоді тваринники колгоспу імені Горького; внизу — донька Наталія ЗІНЧЕНКО.

Колгосп імені Горького, Долинський район.

ХОЧ ЯК ТОБІ щастило в житті, але якщо тебе не позаякують люди, то ти перед ними в боргу. Бо: «без землі, без притінене». Цей запис я знайшов у давньому блокноті. Хто ж це сказав мені? Під цим мочологом три літери — П. Г. В. Так і є: це — завідувач Бугіаським бригадним клубом Гайворонського району, заслужений працівник культури УРСР Пантелеймон Григорозич Волошин. Це він зробив своїми руками два десятки бандур і називав на них греки всіх школярів села. Саме Волошин створив відомий на всю область ансамбль бандуристів і склав пісню про першу трактористку району Ніну Богач, котру вбили куркулі. Це він, Пантелеймон Григорозич, за одну ніч посадив, коли сталася пожежа в клубі і він кидався крізь полум'я, виносячи з вогню свої реліквії — бандури і книжки.

Пам'ятаю, як він відгукнувся про двох молодих людей, Лїду і Андрія Кадиків, сестру і брата:

— Дуже людяні діти. Бїду знають. Он Лїда в десятирічці добре вчилася. Всі думали, що вона після школи одразу в інститут піде. А вона — на курси трактористок. І як водила вже свого «Беларуса», то стала студенткою-заочницею сільськогосподарської академії. Коли Андрій повернувся з флоту, де був водолазом, я спитав його: «Ким тепер хочеш бути?» Він жартує: «Головою колгоспу. Щоб зробити на Бугіаських берегах рай». А тут раптом його кли-

чуть у Київ — буз там начальником цеху в троллейбусному депо. Та все одно позернувся в Бугає. Бо: «без землі, без цих верб сумно мені...»

Ось які слазні діти! І їх поважують у селі.

Через роки побував у Котозці у відраженні. Якось у розмові з людьми почував від однієї Забусі:

— От людяний голова колгоспу у нас! Іду я з Гайворона пішки, він зупинив мене, посадив у свою машину й запитав: «А чи є у вас, Спиридо-нієно, паливо?» Цілу дорогу про здоров'я моє, про синів-соколя, яких забрала війна цікавився. Хату пообіцяв мою переїхати. От який він комуніст!..

Це вона про Андрія Андрійовича Кадика, що закінчив Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування і дійшов до омріяного — таки став головою колгоспу, тільки в сусідньому селі.

І ось уже тепер Волошин про нього знову:

— Щастиння приїжджає в Бугає. Накосить трави в садку біля хати для Лїдиної худоби. А тоді спить на кладовищі — до матері. І коло обеліски, що в центрі села, неодмінно квіти покладає. Стоїть і журиться. Добру молоду душу має чоловік. Не відверне голови й від людини, поклониться перед старшим. А є ж таке: не встигне маленький пост зайняти, вже цурається нагай сусіда. То як же такою шанувати? От хоч би...

І назвав Пантелеймон Григорозич двох колишніх однокласників — Гри-

горія З. і Дмитра Ч. Перший із них після восьмирічки кормозомом став. Другий продовжував учитися, отримав диплом інженера. Григорія позаякують у селі за те, що сім'янин хороший, що руки золоті має. Як поч-

фронтозика із села Сасіпки Компаніївського району Пилипа Антоновича Руденка, жителя села Грушки Ульяновського району Сергія Чеєзюнія.

...У Пилипа Антоновича на грудях дві медалі — «За відвагу» і «За бойові

ГРАНІ МОРАЛІ

Кого ми шануємо

3 блокнот журналіста

нотється заготівля трави, го він по дві-три норми на косовиці люцерни дає. Іде в село стомлений. Попросить хтось його підвезти мішок із зерном до млина чи цеглу доставити з колгоспного складу — ніколи не відмовить і карбованця не візьме за послугу. Тільки відповість на подяку: «Немає за що. Майте собі. Треба ж...» А ось другий однокласник, Дмитро, сдним чинком зробив трицину у своєму авторитеті — хату собі, мов па-лац вибудував, а рідну матір переселив у флігель, де й електролампочки не почепив...

Пантелеймон Григорозич усе про інших. А він же теж людина, яку шанують у Бугає. За доброзичливість за оті бандури, що подарував своїм однокласникам.

ІЩЕ КІЛЬКА сторінок мого записника. Тут рядки про колишнього

заслуги. Коли він виступав на уроках мужності в місцевій школі, говорять про себе теж дуже мало.

— Хоч і досі готуватимі мої рани, та я щасливий, що повернувся живим із жахливого пекла. Повернувся і побачив, що в Сасівці зможуть зацікавити сади — не дали фашистські дотла спалити її.

Його шанують, йому вдячні, бо він, простий солдат, захищав від ворога рідну землю, а потім робив на ній яскравий за-сів.

Пилип Антонович міркує так:

— Скільки людині треба? Дуже мало. І дуже багато: засіяти свою ниву, врятувати її від згубної сили, виховати славетних дітей і мати вірного друга. Ой як важко, коли ти самотній. А вона, самотність, від того, що ти одного разу відвернувся від когось. Сказав же мудрець: варто називати злим того, хто добрий тільки для себе.

Думаю про Сергія Червонія — молодого

інженера з Грушківського хлібоприймального підприємства. Сергій — сдин із дев'яти дітей у сім'ї ветерана Великої Вітчизняної війни. Порфирій Михайлович повернувся з фронту інвалідом, втратив зір. Важко, журно було чоловікові — світу не бачив. Одна віха — він повсякчас думав про своїх дітей. Покинув якось Галю і Сергія й почав.

— Хай як вам важко буде, але ви не маєте права зневіритись. Шануватимуть вас у селі тільки тоді, коли житимете не вчорашньою славою. Про завтрашній день думайте і не загубіть жодного дня. Змарнуєте його — і вже захочете викреслити зі свого життя, а він лишиться — не добрим спомином і радощем.

Близько до серця сприйняв тоді Сергій слова батька. Він досяг головного — його поважають люди. Цікаво з Сергієм усім його ровесникам. Він, недавній старшина другої статті, спеціаліст першого класу, здійснив «кругосвітку» на підводному човні. Буз командиром зразкового відділення, відмінником бойової і політичної підготовки, має урядові нагороди. Іздив він, щойно звільнений у запас моряк збирати хліб у Казахстан, перевіз від комбайністів сотні тонн цінного зерна. Зустрічався Сергій з Юрієм Гагаріном, Валентином Терешковою, Андріаном Ніколаєвим. І коли Червоній приходить до сільського Будинку культури, його одразу оточують юнаки і дівчата:

— Розкажи про Тихий

океан.

— А згадай-но Дарданелли і цунамі...

Сергій був відвертим. Він справді пройшов не легкою стежкою до отчої слави, він гордиться своїм батьком-орденоносцем, але був переконаний: тільки те належить тобі, що ти сам придбаєш працею, своїм життям. Першокласний водій, інженер-будівельник, спортсмен-розрядник, музикант і співак, він знає собі ціну. Але найбільша його окраса — то скромність. Ось розповів він про подорож на човні, та й про своє сьогоднішнє:

— Це б тепер на «комбайн. У жниву ж пору — наче на фронті до плацдармів.

І ось я думаю знову про них усіх — П. Г. Волошина, Л. Кадика, А. Кадика, П. А. Руденка, С. П. Червонія — скромників і простих людей, які чесно живуть на нашій добрій землі. Може, вони й не читали всіх творів Н. К. Крупської («Ніколи я не чула від Ілліча, що йому було ніколи, коли справа йшла про допомогу людям»), М. І. Калікіна («Любов до праці є одним з елементів комуністичної моралі»), А. П. Чехова («Коли на душі горе, то важко без людей», «Байдужість — паралич душі»), Л. М. Толстого («Соромитись можна не якоїсь най-більш нечистої роботи, а тільки найбільш нечистої з нечистих життя — життя в тілесному неробстві»). Але вони навчені своїм життям, нашою радянською дійсністю. І тому щасливі у своїй душевній красі.

М. ШЕВЧУК

ЩАСЛИВІ ЗУСТРІЧІ

Вдруге побував у Світловодську агітпоїзд ЦК ЛКСМУ «Комсомолец України». Цього разу в його складі пропагандистсько-художня група і бригада лекторів із столиці республіки та Львівської області.

Учасники агітпоїзда побували на багатьох підприємствах міста, а піонерських таборів, зустрілися з передовими молодіжними колективами. І всюди з неослабною увагою світловодці слухали виступи досвідчених лекторів — доктора медичних наук з Києва В. Т. Стовбуна, кандидата історичних наук, доцента Львівського університету В. В. Трофимовича, старшого наукового співробітника Львівсь-

кого історичного музею В. В. Подолінного.

Щирими й цікавими були зустрічі з молодими поетами Василем Терешуком і Віктором Небораком, заслуженим майстром спорту, олімпійським призером, неодноразовою чемпіонкою СРСР Вірою Попковою. Світловодці охоче брали участь у вечорах відпочинку, у програмі яких були виступи учасників агітпоїзда — вокально-інструментального ансамблю «Грані», ансамблю танцю «Арлекін» та оригінального жанру «Експромт», студії циркового мистецтва «Арлекін» Львівського Палацу піонерів, режисера Київського клубу кінолюбів Р. М. Галинського.

Пропагандистсько-художня група агітпоїзда «Комсомолец України» не тільки побувала на підприємствах міста, розповідаючи про трудові й творчі досягнення молоді Київщини і Львівщини, а й сама радо приймала світловодців у своїх агітаційних вагонах, цікавилася здобутками у праці молодих енергобудівників. За завжди було у вагоні-лекторії, де спільно зі світловодцями молоді кияни і львів'яни обговорювали реальні шляхи своєї участі у виконанні Продовольчої програми СРСР.

Багато відвідувачів побувало у вагоні-музеї, де влаштовано виставку голографічних зображень історичних реліквій музеїв України, у вагоні-дискотеки.

І. КАРАНТ.

М. Світловодськ.

КА-НІ-КУ-ЛИ!

Літо — пора мандрівок

Після закінчення навчального року учні перших — четвертих класів Червонозівської середньої школи побували на полях рідного радгоспу, відвідали тваринницькі ферми, ознайомилися з роботою доярки. Ті школярі, матері яких тут працюють, самі багато що пояснювали товаришам.

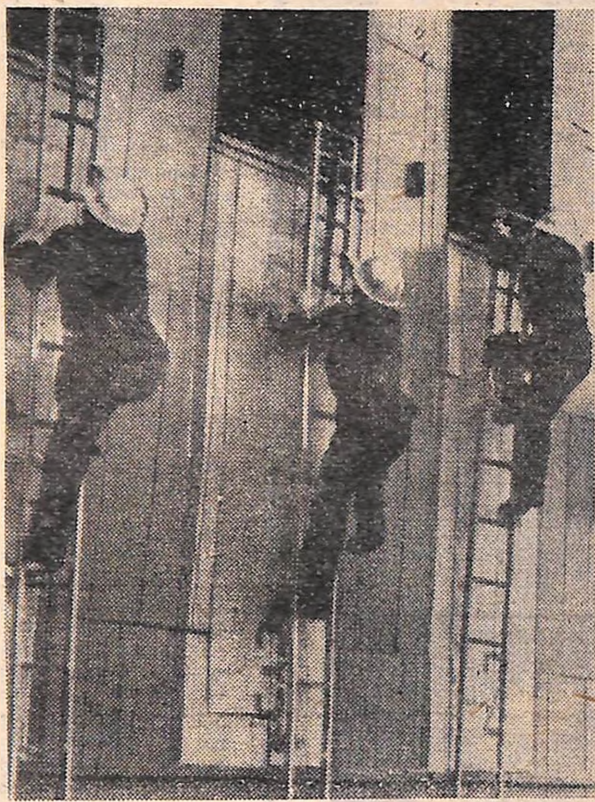
Учні других — п'ятих класів здійснили екскурсію до Умані. Там побували у знаменитому дендропарку «Софіївка», відвідали краєзнавчий музей. Група учнів першого й третього класів ознайомилася з музеєм підпільної організації «Спартак», що діяла в селі Красногірці.

Багато вражень привезли семикласники з подорожі по шевченківських місцях. Члени виробничої бригади школи побували в Москві й Херсоні. Частина дітей відпочивала в піонерському таборі м. Олександрії і міжколоніальному піонерському таборі, що був організований на базі Лебедівської десятирічки.

Добре відпочивають інші школярі.

М. ЧУБ.

Голованізький район.

ВИПРОБУВАННЯ ВОГНЕМ

На околиці Кіровограда відбулися змагання добровільних пожежних дружин нафтобаз «Чернаська територіального управління Держнафтопродуктів УРСР». На святково прикрашеному спортивному майдані обласного відділу пожежної охорони випробування вогнем пройшли 22 команди нафтобаз Кіровоградської і Черкаської областей.

Гострою була боротьба на всіх чотирьох етапах змагань — подолання смуги перешкод і розгортання водяних рукавів, біг з драбинами і підняття на другий поверх, подолання перешкод і гасіння вогню, подання води зі штучного водосховища. Більшість учасників змагань позначала відмінні знання правил протипожежної безпеки.

Найкраще виступили господарі. Вони вибороли перше місце, на другому — команда Уманської, на третьому — Черкаської нафтобаз.

І в особистому заліку відзначилися кіровоградці. Переміг Сергій Самілін. Його товариш по команді Василь Іванець — другий, черкашанин Борис Попов — третій.

За відмінну підготовку команди наставника кіровоградців Анастасія Іосифовича Болдиша нагороджено Почесною грамотою управління.

Ю. ІНГУЛЬСЬКИЙ.

На знімку: на трасі змагань — біг з драбинами і підняття на другий поверх.

НА «МАЛОМУ СТАДІОНІ»

3 Одеси — кубок «Дружба»

20 учнів Плетеноташівської середньої школи Малинського району були учасниками V республіканського фіналу дитячих спортивних ігор «Старт надії», присвяченого 60-річчю утворення СРСР і 60-річчю Веселинської піонерської організації імені В. І. Леніна. 25 днів вони жили в республіканському таборі «Молода гвардія», мріяли з своїми ровесниками з інших областей України, брали участь у де-

ти видах змагань — силовій гімнастиці, бігу, плаванні, стрільбі, стрибках у довжину тощо. Вдало тут, зокрема, виступали Ірина Новак, Ірина Олійник, Олег Малига, Юрій Туровський, Юрій Воловоденко, Олег Нофенко. Спортивний клас Плетеноташівської школи здобув перше місце.

Г. ПОЗДНЯК.

М. Мала Виска.

ФУТБОЛ

«МЕТАЛУРГ» —

«ЗІРКА» — 2:0

Перед звітним поєдинком становить клубів у таблиці шостої української зони було майже однаковим. Господарі стадіону, маючи

у своєму активі 22 очка, займали тринадцятий рядок, а гості, у яких було на одне очко більше, — двадцятний.

Поєдинок почався атаками господарів. Вони декілька разів загрозували воротам, які захищав Валерій Музичук. А гості турбували голкіпера Бориса Філатова дуже рідко. На перерву команди пішли, коли на табло красувалися нулі.

Після відпочинку активніше діяли металурги. На 24-й хвилині другої половини гри арбітр — суддя республіканської категорії Володимир Левенець з Одеси з незрозумілих причин призначив пенальті в бік воріт «Зірки». Його чітко реалізували господарі. Через п'ять хвилин помилку допустили захисники «Зірки», чим скористалися дитячі фанатики і подвоїли результат.

Наступний тур — 26 липня. «Зірка» на своєму стадіоні прийматиме «Поділля» з Хмельницького.

В. ШАБАЛІН.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

ПАМ'ЯТЬ

Нині виповнюється 60 років шефства комсомолу над Військово-Морським Флотом. Тоді, в

жовтні 1922 року, від імені V з'їзду РКСМ у

лісті до моряків і трудящій молоді Країни Рад було підкреслено: «Вста-

новлюючи шефство, ми

насамперед звертаємось

до комсомольців-моря-

ків: будьте найкращою

бойовою частиною фло-

ту, прикладом для всіх

моряків. Ста-

рано й наполегливо

оволодівайте силою наукою морської служ-

би». Безприкладний подвиг здійснили моряки — вихованці обласної комсомольської організації в роки Великої Вітчизняної війни.

...Севастополь. Висота 192. О. Дзот № 11. Група чорноморців обороняє підступи до міста. В маленькій фортеці — Дмитро Погорелов, Сергій Раєнко, Григорій Доль, Іван Четвертаков, Володимир Радченко, Василь Мудрик та Олексій Калюжний — наймолодший із них, уродженець села Омеляники Онупріївського району. На дзот сипалися бомби, а червонофлотці відбивали атаку за атакою. Смертельно поранений Калюжний писав кров'ю листа: «Батьківщино

моя! Земле руська! Я, син Ленінського комсомолу, його вихованець, бився так, як підказувало мені серце. Я вмираю, та знаю, що ми переможемо. Моряки-чорноморці! Тримайтесь міцніше, знищуйте фашистських псів! Клятву війни я виконав. Калюжний».

Дзот № 11 вистояв. Сім молодих моряків не дали пройти далі батальйонів гітлерівців...

І ось у Севастополі їдуть юнаки і дівчата з Кіровоградщини. Щоб відвідати музей навічального заводу імені адмірала Ф. С. Океанського, де є експозиція з матеріалами про подвиг Олексія Калюжного. Їдуть, щоб побувати на крейсері «Фелікс Дзержинський», з яким підтримує шефські зв'язки комсомольська організація області.

СІВАЛКА НА КРЕЙСЕРІ

У ленінській кімнаті крейсера Червонопрапорного Чорноморського флоту «Фелікс Дзержинський» зберігається чимало сувенірів з далеких країв, багато фотографій, подарованих морякам на добру згадку. Є серед експонатів і книга про життя та діяльність Фелікса Едмундовича, її вручив морякам-дзержинцям у 1925 році син відомого революціонера-чекіста Ян Феліксович Дзержинський. Та багатьом новобранцям здається дивним тут макет «корабля ланів» — сівалки.

— Це ж наша машина, — вихоплюється у декорі. — У нас у Кіровограді, на «Червоній зірці», роблять такі.

Справді, це червонозівська СЗ-3,6, і в ленінській кімнаті корабля вона не випадково.

МОРЯКІВ у них пізнавали здалеку — впадали у вічі флотська форма, така незвична для нашого степового краю, хода левовальцем, яка відразу піби готувати, що цим юнакам знайомі і штурми, і сильна бортова хитавиця.

Наприкінці минулого року, коли на «Червоній зірці» проходила комсомольська звітно-виборна конференція, завоком комсомолу запросив на неї делегацію з підшефного крейсера.

Цій зустрічі передували візит червонозівців на корабель.

У кожного екіпажу є чудове свято — день корабля, той день, коли на юті бойового судна замаячить уперше військово-морський прапор. Дзержинці відзначають цю дату кожного року 30 серпня. Тоді моряки покличуть на своє свято й заводчан.

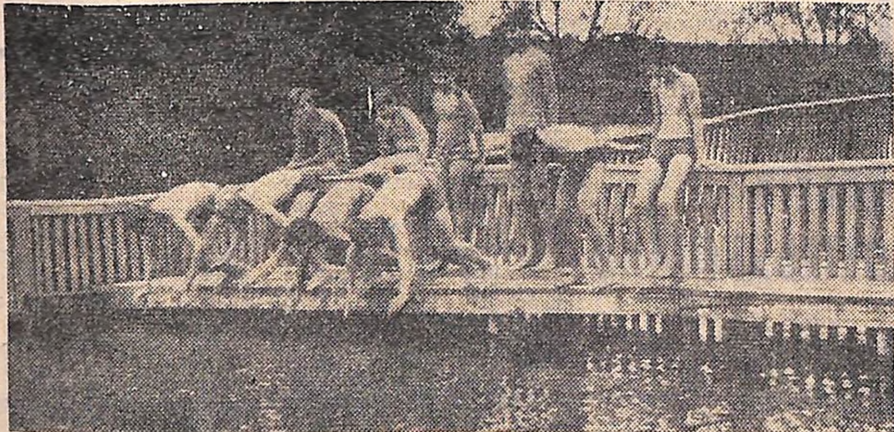
Крейсер і його особовий склад зустріли делегацію урочисто. Довго водили заводчан чорноморців по кубриках і відсіках крейсера, розповідали про свою службу, розпитували про успіхи заводу, адже чимало матросів служить на «Феліксі Дзержинському»

Чимало червонозівців хоче відвідати крейсер. На підприємстві розгорнуто соціалістичне змагання серед комсомольців і молоді за право побувати на іменному кораблі...

Чорноморці уважно стежать за успіхами трудівників заводу — з багатьма листуються, а ще на корабель надходить багато тиражів «Червоної зірки», з якої моряки-дзержинці дізналися, що військово-морський прапор, вручений комсомолу заводу на звітно-виборній конференції, став перехідним, ним нагороджують краєву цехову комсомольську організацію підприємства. Вже кілька місяців він у колективі механоскладального цеху № 2. Морякам добре знайомий цей виробничий осередок. Знають, що працює в цеху Герої Соціалістичної Праці Олексій Олексійович Кошурко, депутат Верховної Ради УРСР Людмила Василівна Чернега. Добре відома морякам і зварювальна дільниця, яку очолює заслужений майстер заводу, батько їхнього колишнього товариша по службі Олександр Варфоломійович Маринук.

Напружений нині період у війні — у розпалі літньої бойової навічання, кожен член екіпажу докладно всіх зусиль, щоб корабель у рік свого ювілею став відмінним. Чималі вписки у ратну справу екіпажу роблять червонозівці, що наділи флотську форму.

В. БАБИЧ,
працівник редакції багатотиражної газети «Червона зірка».

Близько трьохсот піонерів і школярів відпочивають щодня в піонерському таборі імені Гагаріна заводу «Червона зірка», розташованому в мальовничому Трєпаському лісі. Серед заходів активної відпочинку дітей чільне місце посідають спортивні змагання: метання тенісного м'яча, стрибки у довжину і висоту, біг на 30 і 60 метрів. Регулярно відбуваються турніри з багатоборства ГПО.

У спеціально обладнаному басейні-пильно-стенити за кожним піонером інструктор з плавання В. П. Харитонов. Одних навчає плавати, інших допомагає вдосконалювати набуте раніше вміння.

Ф. В. РУДЕНКА.

ЩО КОМУ ПОДОБАЄТЬСЯ? ОГЛЯД ЛИСТІВ

«Недавно почула пісню... Прощу надрукувати її слова». Сюгодні предметом нашої розмови будуть листи, зміст яких практично вичерпується наведеними фразами.

«Є пісні гарні, а є модні», — автор даного дзутелу був, мабуть, людиною не шкільного віку. Адже 13—17-річні (в основному від них у «Дискзал» надходять замовлення) цих двох понять не розмежовують. Пролунала пісня в розрекламованому фільмі, виконав її по радіо відомий артист, телебачення не відкинуло новинки — співають усі! Значить, модно. Значить, мусить подобатися, бо хто з молодих не хоче йти в ногу з часом! Мелодію на слух скопити можна, а текст...

«Шанозна редакціє, — пише Т. Мушинська з Олександрії, — вмістіть у газеті слова моїх улюблених пісень (далі йде 20 назв. — Н. Д.) по три в кожному номері».

Таня, як і Л. Ткаченко з Новгородки і С. Бєлова з Кіровограда, котрі теж замовили по кілька пісень, переоцінила можливість нашої газети. Такий розмах можуть собі дозволити лише спеціальні музичні видання — «Естрадна орбіта», «Песни радио и кино» тощо.

Крім того, тексти найменш третини названих Т. Мушинською пісень у різний час появлялися на сторінках «Молодого комунара».

І щонайменше дві третини згадуються в інших листах.

Л. Глазніній зі Світловодського, В. Сагайдак з Компаніївського, Г. Дзеркаль з Новоукраїнського районів, А. Драній з Малі Віски, Г. Загороднюк з Помічної, Н. Годозанюк і В. Чухно з Новомиргорода до впадоби «Старинные часы», «Птица счастья», «Позвони мне, позвони», «Все пройдет». Популярні пісні засоби масової інформації останнім часом тиражують особливо заззято. «Модні» мелодії лунають із репродукторів, із розчинених вікон; покрутивши ручку настрайки транзисторного приймача, в будь-яку годину ввіймаєш знайоме «В сердце любовь сохранни...» Послухавши дватри рази, і не треба шукати десь слів пісні — їх можна запам'ятати.

Так і вийшло у тієї ж Л. Ткаченко з Новгородки.

Вона не знає точної назви пісні, яку хоче вивчити, і для орієнтації наводить нам... ні, не кілька рядків з неї, а цілий дві куплети. Таке враження, що варто дівчині ще раз прослухати пісню — і вона вже зможе співати її всю.

Трохи складніші справи у А. Резника з Онуріївки. В одній із телепередач вона почула незнайому пісню — і «була б дуже вдячна, якби ви надрукували її текст і ноту». Але де їх узяти? Тільки кілька слів, які запам'ятала Алла, лише утруднюють наші пошуки. Судить самі: «Любовь прошла, все еще в слезах душа, я надеюсь, ты придешь...» — подібні рядки колючуть з однієї пісні в іншу. З'ясувати, під якою назвою фігурують вони в даному разі, зміг би хіба що детектив (він же «дедетив», а також «дитактив»: так перейменували — кожна по-своєму — пісню з репертуару естонського співака Т. Мягі Л. Руденко із села Молдовки Голланівського та Г. Бакова з Аджамки Кірово-

градського району). Дивно, як це діяти, навіть не уточнивши, як правильно пишеться назва пісні, встигли її так «полюбити»...

А. Н. Пиріг із села Вільхового Ульяновського району полюбила індійські пісні і хотіла б їх вивчити. Тут дівчині може допомогти Кіровоградська студія звукозапису, у фондах якої є магнітофонні записи пісень різних народів. І пісень минулих років, котрі, як видно з листів, теж цікавлять наших авторів. Скажімо, С. Лазоренко з Селекстрії подобається пісня, що вже не перший десяток років примушує юні серця солодко щеміти від туги за незвіданим і радісно замислати від передчуття зустрічі з «узбережжями світа і добра» — це «Маленький принц» М. Таривердієва.

«Для нас всегда открыта в школе дверь», грощаться с ней не надо торопиться», — настій багатьох наших дописувачів, котрі недавно розсталися з рідною школою, передають рядки цієї пісні. Вона теж досить давно прозвучала у фільмі «Розиграш» і називається «Прощальний вальс». Думавмо, що працівники студії допоможуть придбати її запис усім бажаним.

Н. ДАНИЛЕНКО.

СТАРИННЫЕ ЧАСЫ

Музыка Р. Паулса

Слова И. Резника

Старинные часы еще идут,
Старинные часы — свидетели и судьи,

Когда ты в дом входил,
Они следили за тобой, звали тебе
во все колокола.

Когда ты не сумел меня понять,
Я думала: замрут все звуки
во Вселенной,

Но шли мои часы
торжественно, печально,
Я слышала их помпезный звон.

ПРИПЕВ:

Жизнь невозможно повернуть назад,
И время ни на миг не остановишь,
Пусть непроглядная ночь
И одинокий мой дом,

Еще идут старинные часы.
Когда ты уходил такой чужой,
Амуры на часах следили
за тобой и стреляли,

Часы остановят тогда я
не сумею.

Как не смогла остановить тебя.
ПРИПЕВ.

Старинные часы еще идут,
Старинные часы — свидетели и судьи,
Когда ты в дом входил,
Они следили за тобой, звали тебе
во все колокола.

ПРИПЕВ.

Кому з любителів естрадної музики не відоме ім'я — Василь Зінкевич! Хто не захоплювався його чарівним співом! Усі ми любимо слухати у виконанні В. Зінкевича пісні «Русские березы», «Мій край» та інші. Від них нічимось ніжним і до чужого близьким, як спогад про рідну домівку.

Фото В. ГРИБА.

З ВИПУСКУ «ЯТРАНЬ»

ПТАХІВ ОКИЛЬЦЬОВАНО

Другий рік працює при Олександрівському районному будинку піонерів

гурток юних орнітологів. Свого часу гуртківці звернулися у Центральне бюро кильцювання птахів з проханням дати їм практичне завдання. Виявилося, що його можна одержати лише після того, як у бюро переконаються в умінні юніатів точно вести спеціальні спостереження.

Юніати вели їх цілий

рік і регулярно відправляли повідомлення в орнітологічну лабораторію Окського державного заповідника, що на території Рязанщини. Цієї весни одержали пакет з інструкціями про порядок кильцювання птахів, креслення шпаківень-самолетів, зразки вітнізаних кілець.

Завдання було не з легких.

І от парсити радісне повідомлення: робота виконана правильно, гурток стає постійним членом юннатського відділення Центрального бюро кильцювання і виконуватиме подібну роботу і надалі.

Б. ЯРМОЛЕНКО,
керівник гуртка юних орнітологів.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кировоград,

ул. Луначарского, 36

БК 02278.

Индекс 61103.

Объем 0,5 листа вкл.

ТЕЛЕФОНЫ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-46-87; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зустрітися із заслуженим артистом НРБ Венцеславом Кисловим вийшло непростим. Він був дуже зайнятий: залишався лічені дні до прем'єри спектаклю Георгія Данилова «Доки молодість», у якому Венцеслав грає головну роль — молодого Георгія Дмитрова. І все-таки зустріч відбу-

лася. Зустрілися із заслуженим артистом НРБ Венцеславом Кисловим вийшло непростим. Він був дуже зайнятий: залишався лічені дні до прем'єри спектаклю Георгія Данилова «Доки молодість», у якому Венцеслав грає головну роль — молодого Георгія Дмитрова. І все-таки зустріч відбу-

КУЛЬТУРА І МИСТЕЦТВО ЗА РУБЕЖЕМ

«ЦЕ БУЛО ДЛЯ МЕНЕ ВЕЛИКОЮ ШКОЛОЮ»

Два роки роботи з професором ВДІКу Львом Кузіджановим стали для мене своєрідним курсом з кіномистецтва. На знімальному майданчику постійно відчував творче віднесення. І хоча Кузіджанов із тих, хто рідко лизається актора, запам'ятався найдрібніші знаки схвалення: кивок, поплескування по плечу, підбадьорливий погляд. Іє саужило для мене зичком того, що я йду правильним шляхом. Кінооператор Вадим Юсов учив мене триматися перед камерою, відчувати світло...

— Про яку роль Ви ніколи не мріяли?

— Для мене все цікаво. Ось уже кілька років на фільмах Микити Михалкова доводило себе на думку, що дуже б хотілося з ним попрацювати. Чи з Анатолієм Ефросом, наприклад.

— Чи є у Вас улюблений герой у російській чи радянській літературі?

— Є улюблені герої, але вони постійно змінюються, все залежить від того, що читаєш у даний момент, від віку. Раніше кумиром був князь Мінкін із «Ідіота» Федора Достоєвського, а тепер подобаються герої Василя Шукшина. Олександра Вампілова, князь Мятлев із «Подорожі дилетантів» Булата Окуджави. На анімальному столі в мене стоїть фотографія Шукшина, творчість якого справила на мене надзвичайно сильне враження.

Н. БИЖЕВ,
болгарський журналіст.

(АПН).
Софія.

«Політехнік» — театр молодих

Про подвиг комсомольців післявоєнних років, які виростили перший хліб на повоєнній бляху землі, розповідає п'єса Тамари Ян «Балада про веселих майбутніх». Прем'єрою народний студентський театр «Політехнік» з Харкова почав демонстрацію спектаклів, присвячених 60-річчю утворення СРСР.

У міських і сільських Палацах культури і клубів, на новобудовах п'ятирічки, у таборах праці й відпочинку артисти-любители показують «Третє покоління» М. Мішчинченка і «У пошуках фантома» Р. Табунашвілі. «Віні, вітер!» Я. Райніса та інсценізацію за повістю Н. Думбадзе «Нукарача», інші твори драматургів братніх республік, в яких порушуються проблеми, що хвилюють молоді.

Студентський театр — лауреат багатьох республіканських і всесоюзних фестивалів самодіяльної творчості — приступив до роботи над спектаклем Д. Валсєва «Назаний університет», яким готується підзначити сторіччя рідного вузу — ХПІ, що носить ім'я В. І. Леніна.

В. ПІКОВСЬКА,
кор. РАТАУ.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Газета виходить в півторці, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Дмитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гніпів, 2.